

hvad Dannelsen er, thi det hører til en vis Grad udenfor den nærværende Forhandling, (Ja! Ja!), og jeg kan i denne Anledning indskrænke mig til at henvise til en interessant Afhandling, som for nylig har staaet i et af vore meest læste Blade, som vidtløftigt har omhandlet denne Sag. Hvad derimod det foreliggende Spørgsmaal angaaer, saa maa jeg tilføje, at jeg troer, at det Gæste, som bliver at undersøge, og som aldeles ikke vedkommer Dannelsen, det er, om det er rigtigst at udstrække Understøttelsen til faders og moderløse Børn af pensionsberettigede Embedsmænd til det 18de Aar eller kun til det 15de Aar, og her maa jeg da ligeledes tilføje, at jeg antager det for rigtigst at udstrække den til det 18de Aar, dels med Hensyn til, at denne Termin for de dannede Classers Børn, for nu at beholde dette Udtryk, efter de bestaaende factiske Forhold synes at være den meest passende, dels fordi det Samme ogsaa for en stor Deel gjælder for de af disse Børn, som gaae f. Ex. Haandværksvejen, hvilket vil være Tilfældet med de Fleste, som ikke gaae Embedsvejen, og endelig fordi — og dette er Hovedsagen for mig — ogsaa for de andre Classer i Samfundet 18 Aars Alderen, efter den bestaaende Lovgivning, danmer, paa en Maade i flere Forhold, Grændsen for Barnealderen. Fattigvæsenet her i Kjøbenhavn vedligeholder saaledes et Tilfyn med de Børn af den allersimpleste Klasse, som ere under dets Omsorg, indtil det 18de Aar, og den almindelige Forsørgelsesordening siger, at Børn ere indtil deres 18de Aar forsørgelsesberettigede i den Commune, hvori deres Forældre boe. Da altsaa endog de allersimpleste Classers Børn, for saavidt der er Spørgsmaal om at forsørge disse fra det Offentliges Side, betragtes som Børn ligeindtil det 18de Aar og først fra dette Aar betragtes som selvstændig, forsørgelsesberettigede, og det saaledes er aabenbart, at den tidligere Lovgivning i et lignende Forhold har anseet det 18de Aar for en passende Alderstermin, saa troer jeg, at, forsaavidt man ikke kan paavise, hvilket vistnok vil være vanskeligt, nogen aldeles afgjørende Grund, hvorfor men i det foreliggende Tilfælde skulde foretrække 15 Aars Alderen, vil det være det Rig-

tigste, baade her og i sin Tid i Invalideløven, at vælge det 18de Aar som Termin.

F. A. Hansen: Jeg maa gjøre en kort Bemærkning i Anledning af hvad den ærede Deputerede for Holbæk Amts 2det District (Tscherning) yttrede, da han talte om „dem, som havde kastet Skam over paa nogen Livsstilling,“ at, dersom han mulig herved vilde hentyde til mig, som desværre var uheldig nok til at foranledige en Discussion, der udspandt sig i en Retning, jeg mindst havde ønsket eller tilstøttet, dersom han har meent mine Ytringer derved, saa vil jeg blot bede ham at lase dem rigtig efter i Rigsdagstidenden.

C. S. Hansen: Ja, jeg maa henvende samme Anmodning til den ærede Deputerede med Hensyn til mine Ytringer.

Tscherning: Jeg kan ikke tjene de Herrens det.

Scholer: Jeg vil kun til det, som af den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 2det District (Schack) blev bemærket, tillade mig at tilføje, at, hvis der blev fastsat 15 Aar, saa vilde en Embedsmands fattige Børn indtil det 15de Aar blive forsørgede af Staten, men fra det 15de til det 18de Aar af Kommunen, hvor de vare forsørgelsesberettigede, da det 18de Aar er det lovbestemte Aaremaal for Forsørgelsesalderen, altsaa maatte Staten underholde dem i een Periode, men i en anden den enkelte Commune, hvor Embedsmændene havde boet. Om det nu kan findes rigtigst, at den enkelte Commune skal forsørge en Embedsmands Børn, en Embedsmænd, hvis Virksomhed strengt taget strækker sig udenfor denne Commune, skal jeg overlade til Thinget at afgjøre, men det er næppe consequent.

Jesperen: Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at Forfælleren dog i Virkeligheden kun bliver, om Communeforsørgelsespligten skal indtræde nogle Aar før eller senere.

Mee: Jeg troer, at den Strid, der her er ført, baade om hvilken Art af Opdragelse Embedsmændenes Børn bør have og til hvilken Alder de skulle forsørges, fjernes allerbedst, naar man kunde blive enig om og som jeg inderlig vilde ønske, skøndt der vel kun er lidet Haab om at naae det ganske, at forkaste Pensioneringen af Embedsmænds Børn (Latter!